

† Dankbare herinnering aan
DE HEER
Albert, Leopold, Karel DE RUYVER

echtgenoot van Mevrouw **Ghislaine FAINGNAERT**
geboren te St.-Martens-Lierde op 1 januari 1929
en overleden in familiekring op 9 augustus 1997,
gesterkt met de sacramenten der zieken.

Pepatchen, pepa, pa, pepé

Je was een man van feiten, cijfers, moppen en spreuken... die je wel eens naar je hand durfde te zetten. Je werkte steeds doelgericht: "de morgenstond heeft goud in de mond" en "wanneer je wakker wordt moet je volledige dag gepland zijn", waren je onafscheidelijke leuzen.

Je was een denker, een plannenmaker, maar ook een durver: "het leven is aan de durvers. Ge moet uw nek durven uitsteken en niet altijd kruipen." Die mentaliteit heeft je geholpen bij de uitbouw van je professionele loopbaan als gemeente- en C.O.O.-secretaris, verzekeringsagent en bankdirecteur.

De tien mooiste jaren van je leven, na je pensioering, werkte je actief verder en zette je in voor allerlei verenigingen. Daarnaast vond je nog de tijd om volop te genieten van het leven.

Familiefeesten waren pas af wanneer jij met veel élan je speech naar voren had gebracht, doorspekt met je gekende zegswijzen, à la "pepé Wies".

Openlijk zonder taboes kon over alles gesproken worden.

Alhoewel je ziekte reeds geruime tijd sluimerde, werden je lichamelijke beperkingen rond Kerstmis duidelijk zichtbaar. Toen de dokters vertelden dat ze "medisch" de strijd dienden te staken verdween de hoop op genezing. Je levensdoel kon niet langer verbonden zijn met genezing, behandeling of verlen-

ging van je leven. Je hoopte zonder veel pijn tot het laatste thuis te kunnen blijven en verzorgd te worden door ons moeke. Ons moeke wou niets liever en ze heeft voor jou gezorgd tot het einde. Jullie waren volledig op elkaar ingespeeld en vormden een hecht team.

De volgende maanden werden daardoor voor jou, ons moeke en onszelf onbeschrijfelijk mooi.

Je aanvaardde je ziekte. Je was niet zozeer bang om te sterven, maar wel om al het mooie hier te moeten achterlaten. In je afgebakend klein territorium, je bed in de huiskamer, genoot je nog volop van de vele kleine dingen waar je vroeger nooit had bij stilgestaan: tijdens de vele slapeloze uren genoot je van het maanlicht en de bloemen. Zelfs de storm had iets moois voor jou.

Je genoot van het vele bezoek, tot je op de duur naar rust en sereniteit verlangde. Je levensritme werd steeds trager, de pijn nam toe...

Pa, je gaf ons zoveel hints om te praten over je heengaan. Hoewel we het er aanvankelijk verschrikkelijk moeilijk mee hadden, zijn we langzaam, elk op onze eigen manier en tempo, naar het afscheid toe gegroeid.

Geleidelijk aan hebben we geleerd te luisteren en te praten over wat je bezighield. In al uw lijden was het zo schoon om samen te zijn en we weten dat het voor jou een geruststelling was dat we bij je waren als je heenging.

Dit afscheid was enorm verrijkend en zo intens dat het ons dichter bij elkaar heeft gebracht.

De families DE RUYVER, FAINGNAERT,
MACHTELINCKX en MATTHIJS,
danken U oprecht voor de blijken van medeleven.

